

UZASADNIENIE

Zaskarżonym rozstrzygnięciem z dnia 13 listopada 2014 roku Przewodnicząca IV Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Pabianicach zarządziła zwrot pozwu w sprawie z powództwa S. R. przeciwko Gimnazjum (...)w P. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

W uzasadnieniu tego zarządzenia wskazano, że pozwem z dnia 30 października 2014 r. powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika wniósł o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Pełnomocnik powoda został wezwany do uzupełnienia braków formalnych pozwu przez wskazanie właściwej wartości przedmiotu sporu, w terminie 7 dni. Wezwanie zostało odebrane w dniu 5 listopada 2014 roku.

Pełnomocnik powoda w dniu 12 listopada 2014 roku złożył pismo, w którym określił wartość przedmiotu sporu na kwotę 5322 zł. - trzykrotność miesięcznego wynagrodzenia brutto powoda. Wartość ta została określona błędnie.

Wartość przedmiotu sporu w sprawach o roszczenia pracownika dotyczące nawiązania, istnienia lub rozwiązania stosunku pracy stanowi, przy umowach na czas określony – suma wynagrodzenia za pracę za okres sporny, lecz nie więcej niż za rok, a przy umowach na czas nieokreślony - za okres jednego roku (art. 23¹ kpc). Wobec powyższego i uznając, że pełnomocnik powoda nie uzupełnił braku formalnego pisma procesowego w określonym terminie, pozew należało zwrócić.

Powyższe rozstrzygnięcie w drodze zażalenia zaskarżył pełnomocnik powoda, który wniósł o uchylenie zarządzenia i przyjęcie pozwu pod datą jego złożenia tj. 30 października 2014 roku oraz zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu zażalenia zarzucono m.in., że wezwanie do usunięcia braków formalnych pozwu poprzez wskazanie właściwej wartości przedmiotu nie wskazywało żadnego przepisu procedury, który został naruszony w piśmie zawierającym pozew. Wezwanie to zostało więc odczytane przez pełnomocnika powoda, jako naruszenie przepisu art. 19 k.p.c. albowiem w treści pozwu znalazło się błędne określenie „wartość przedmiotu sprawy”. Tak rozumując treść wezwania pełnomocnik powoda złożył pismo, w którym wskazał na „wartość przedmiotu sporu” nie modyfikując wskazanej wartości w pieniądzu.

Zdaniem skarżącego, wzywając do uzupełnienia lub poprawienia pisma procesowego przewodniczący musi m.in. dokładnie oznaczyć braki formalne i sposób ich usunięcia. Niezachowanie tego wymagania pozbawia możliwości zastosowania sankcji z art. 130 § 2 i art.370 k.p.c. Zaskarżone zarządzenie było ogólne, nie wskazywało naruszonego przepisu i poprzez to zostało błędnie „zrozumiałe”, jako wezwanie do sprostowania określenia „wartość przedmiotu sprawy”, a nie do wskazania wartości przedmiotu sporu zgodnie z dyspozycją przepisu art. 23¹ k.p.c.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 130 § 1 zd.1 k.p.c. jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Z § 2 tego artykułu wynika, iż po bezskutecznym upływie wskazanego terminu przewodniczący zwraca pismo stronie. Pismo zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma procesowego do sądu.

W świetle art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. pozew powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać dokładnie określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe także oznaczenie wartości przedmiotu sporu, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna.

W myśl art. 19 § 1 k.p.c. w sprawach o roszczenia pieniężne, zgłoszone choćby w zamian innego przedmiotu, podana kwota pieniężna stanowi wartość przedmiotu sporu. W innych sprawach majątkowych powód obowiązany jest oznaczyć w pozwie kwotą pieniężną wartość przedmiotu sporu, uwzględniając postanowienia zawarte w artykułach poniższych (§ 2 art. 19 k.p.c.).

Według art. 23¹ k.p.c. w sprawach o roszczenia pracowników dotyczące nawiązania, istnienia lub rozwiązania stosunku pracy wartość przedmiotu sporu stanowi, przy umowach na czas określony - suma wynagrodzenia za pracę za okres sporny, lecz nie więcej niż za rok, a przy umowach na czas nieokreślony - za okres jednego roku. Sprawy dotyczące istnienia stosunku pracy (nawiązania, ustalenia, przekształcenia, rozwiązania, przywrócenia do pracy) mają charakter majątkowy, choć nie zawsze dochodzone świadczenie ma charakter pieniężny. Wymagane jest w nich zatem określenie wartości przedmiotu sporu i zaskarżenia. (postanowienie SN z 2008-04-11 I PZ 4/08 Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych 2009/15-16/204/667).

Jeżeli powód dochodzi pozwem kilku roszczeń, zlicza się ich wartość (art. 21 k.p.c.).

Roszczenie o przywrócenie do pracy jest roszczeniem o prawo majątkowe, którego wartość przy umowach na czas nieokreślony oblicza się zgodnie z art. 23⁽¹⁾ k.p.c. jako sumę wynagrodzenia za pracę za okres jednego roku. Roszczenie o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy jest roszczeniem pieniężnym, a zatem jego wartość stanowi podana przez powoda kwota pieniężna (art. 19 § 1 k.p.c.). Jeżeli więc powód dochodzi jednym pozwem obu tych roszczeń, dla celów obliczenia wartości przedmiotu sporu w sprawie zlicza się ich wartość (art. 21 k.p.c.) (por. postanowienie SN - Izba Pracy z dnia 15-06-2012 I PZ 4/12 Opubl: Legalis, postanowienie SN z dnia 1 czerwca 2010 r. II BP 7/10, Opubl: Legalis postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2012 r. II PZ 38/11 Opubl: Legalis).

W ocenie Sądu Okręgowego z powyższego w sposób oczywisty wynika, iż powód występując z roszczeniem obowiązany jest do dokładnego określenia jego przedmiotu i wartości. Spełniając te wymogi wskazuje bowiem tym samym jakiego rozstrzygnięcia oczekuje, co jest równoznaczne z zakreśleniem granic rozpatrywania sprawy przez sąd (postanowienie SN z 2000-09-27 V CKN 1099/00 Legalis). Wobec powyższego wykluczone jest więc wystąpienie z pozwem blankietowym to jest takim, w którym wartość dochodzonego roszczenia wynika dopiero z czynności dokonanych w trakcie procesu (zob. orz. SN z 15.3.1949 r., WaC 294/49, DPP 1950, Nr 3, s. 61). Sąd zgodnie z zasadą kontradyktoryjności nawet na drodze postępowania wyjaśniającego nie może uzupełnić luk w zredagowaniu żądania pozwu (nie ma prawa pomagać żadnej ze stron) i następnie to żądanie rozpatrywać. Brak dokładanego określenia wartości przedmiotu sporu powoduje zatem, iż pozew nie nadaje się do rozpoznania.

Na gruncie rozpoznawanego przypadku profesjonalny pełnomocnik powoda - pomimo wezwania - nie określił prawidłowo wartości przedmiotu sporu, ograniczając się wyłącznie do podania wartości przedmiotu sporu w zakresie roszczenia o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, a pomijając określenie wartości przedmiotu sporu w zakresie drugiego ze zgłoszonych żądań.

Wobec powyższego prawidłowo uznano, że wobec nieuzupełnienia braku formalnego pozwu podlegał on zwrotowi.

Na uwzględnienie nie zasługuje także twierdzenie skarżącego, iż brak prawidłowego określenia wartości przedmiotu sporu wynikał z ogólnego wezwania Sądu do uzupełnienia braków formalnych pozwu. Twierdzeniu temu przeczy wprost treść wezwania do uzupełnienia braków formalnych, w którym poinformowano pełnomocnika powoda (profesjonalistę, który powinien znać zasady obowiązujące przy określeniu wartości przedmiotu sporu), iż winien wskazać właściwą wartość przedmiotu sporu. Powyższe wezwanie w ocenie Sądu Okręgowego było czytelne i skonkretyzowane dostatecznie, a przez to zrozumiałe nie tylko dla profesjonalisty. Wykonanie zarządzenia nie powinno nastęrczać żadnych trudności. Brak było zatem podstaw do uzupełniania sposobu usunięcia braku pozwu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 398 kpc orzekł, jak w sentencji.

Przewodniczący Sędziowie

ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.